

listy, v nichž zboží jest označeno jako »nafta surowa«. Totéž platí i v příčině stanice podací Drohobycz na místě Dziedice.

Pokud se týče námitky dodatečné změny podmínek akreditivu, dlužno poukázati k tomu, že již nižší soudy zjistily, že placení z akreditivu při dřívějších zásilkách, kde v nákladních listech bylo zboží označeno »nafta surowa« a kde stanice odesílací byla Drohobycz, stalo se žalovanou k poukazu Sl. M., jenž v těchto případech svolil k úchylice od akreditivních podmínek. Z těchto jednotlivých případů však nelze usuzovati na změnu úmluvy vůbec, když žalobkyně ani u žalované ani u Sl. M. dotazem toho nezjistila, a to tím více, když žalobkyni Sl. M. dopisem z 29./XI. 20 sdělil, že generální změnu akreditivu připustiti nemůže.

Právní posouzení soudem odvolacím bylo bezvadné a odvolací důvod § 503. č. 4. není opodstatněn, pročť dovolání ve směs neodůvodněné nemohlo se potkati s úspěchem. Výrok o útratách opírá se o předpis §§ 41. 50. v. ř. s.

• Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. května 1924. Rv-I. 1804-23. *Dr. Jan Malát.*

Pro povolení a určení směru cesty nezbytné není rozhodno, že navrhovatelům přísluší již smluvní cesta pro obmezené hospodaření na pozemku.

Na žádost manželů J. M. J. povolil okresní soud v B. nezbytnou cestu přes pozemek manželů J. K. J. č. k. 607 v P. a sice týmž směrem, kde žadatelům podle soukromoprávní dohody přísluší již služebnost jízdy po pozemku č. k. 607 s omezením, že uživatelé cesty zachovati musejí s vlastníky tohoto pozemku stejný o b v ů r.

V podané stížnosti manželé K. uplatňovali mimo jiné, že žadatelům dosavadní služebnost jízdy stačí a dále že cesta jiným směrem k veřejné cestě č. k. 968 vedoucí byla by nepoměrně kratší a levnější.

Soud rekursní v T. stížnosti vyhověl a vykázal žadatelům nezbytnou cestu směrem ve stížnosti naznačeným, poukázav k tomu, že dosavadní smluvní používání cesty vzhledem k omezenému používání jest nedostatečným, avšak pro určení směru cesty nezbytné také nerozhodným. Dosavadní právo jízdy záleželo totiž v pouhém a neškodném přejíždění přes pozemek v době, kdy nebyl oset, při čemž pozemek přes to ve své

celistvosti zůstal a mohl býti obděláván, kdežto po vykázání cesty nezbytné přes pozemek týmž směrem byla by část pozemku pro cestu zabraná účelu obhospodařování odňata a pro vlastníka ve skutečnosti ztracena. Spojení s cestou veřejnou č. k. 968 je však dle výsledku šetření nepoměrně kratší, pro vlastníka méně obtížné a cesta mnohem levnější, oproti čemuž okolnost, že cesta veřejná je méně schůdnou, zůstatí musí nepovšimnuta.

Dovolací stížnosti žadatelů J. M. J. nejvyšší soud nevyhověl a rekurs v otázce útrat odmítl z důvodů:

Rekursní rozhodnutí odpovídá úplně zákonu o cestách nezbytných i zjištěným skutkovým okolnostem, a lze poukázat na jeho v celku správné důvody, jež vývody dovolacího rekursu nijak nejsou vyvráceny.

Pokud se týče otázky kratší či delší cesty nezbytné, zákon zřejmě chrání především neobmezenost vlastnictví třetích osob oproti pohodlí souseda, cesty nezbytné se domáhajícího, jak plyne nejen z ustanovení § 4., nýbrž i z § 1. a 2., odst. 2., dle nichž je zjednatí pouze cestní spojení se sítí veřejných cest a nepřipouští se zřízení cesty kratší, je-li tu již dostatečné cestní spojení.

Tvrdí-li nyní navrhovatelé, že zřízením cesty nezbytné po pozemku č. kat. 607 v Přestavlkách nevznikla by jeho majitelům újma vůbec nebo jen nepatrná občas, ježto budou prý zachovávatí stejný osev se sousedy, buď jarní, buď zimní, nelze nahlédnouti, proč o zřízení cesty nezbytné přes tento pozemek žádají, když při stejném obvodu služebnost cesty přes pozemek ten jim skutečně přísluší. Domáhali se ve smyslu zákona cesty nezbytné pro volné hospodaření na svých pozemcích a ta jim byla ve smyslu zákona toho ustanovena. Jich smluvní cesta, jim jen pro o b m e z e n é hospodaření na pozemcích těch příslušející, nemá za zjištěných skutkových a polohových okolností významu.

Zjištění okolností těch soudem rekursním dle provedeného podrobného a doplněného šetření jest bezvadným, odpovídajíc posudku znalců ve spojení s výpovědí celé řady sousedů, jako svědků slyšených.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 31. ledna, 1922 č. j. R-I 1076-21-z. Dr. Žemlička.